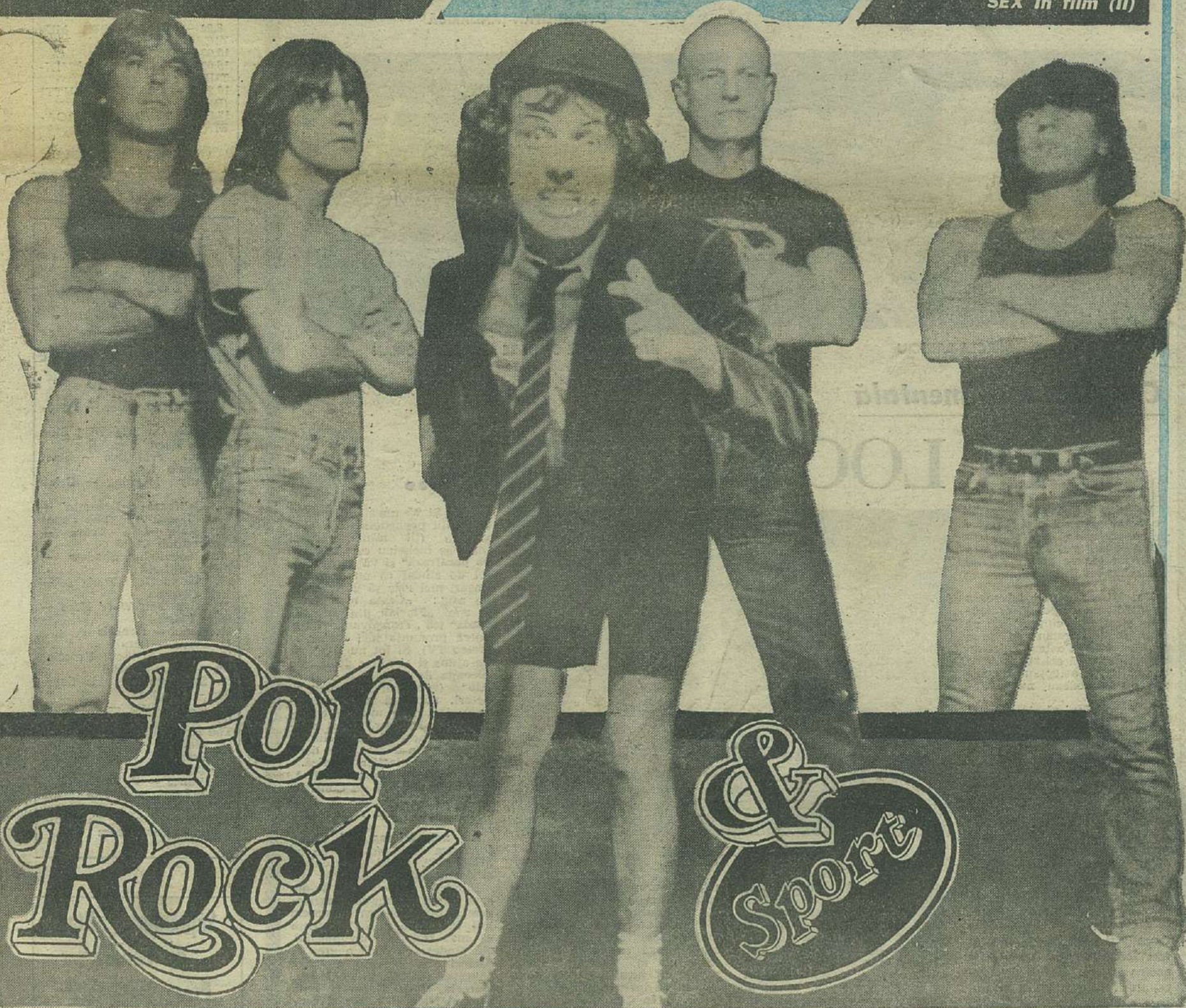

Nr. 36
septembrie 1991
12 pagini **5 lei**

ELVIS

PHOENIX
pe scenă
AC/DC
în detaliu
SEPULTURA
pe scurt
MICHAEL JACKSON
- continuă
TOP '30
ELVIS agent secret?
MAMAIA '91 (IV)
SEX în film (II)

Pop Rock

& Sport

După 14 ani... acasă PHOENIX

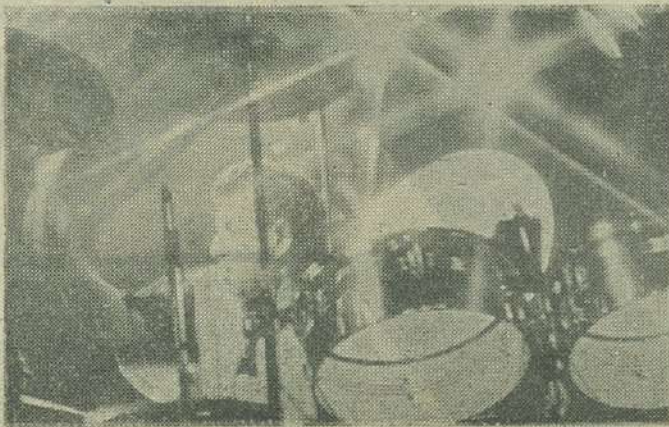
NICU COVACI

IOSIF KAPPL

MANI NEUMANN

OVIDIU LIPAN-ȚANDĂRICĂ

MIRCEA BANICIU

INVITATUL DE ONOARE: MIRCEA FLORIAN

Cronica sentimentală

ÎN LOC DE TITLU...

Pe mine Mircea mă cheamă / ce v-am spus nu e o zeamă / ce se bea urlind la crâmă / ce v-am spus e o licoare / stoarsă dintr-un om ce moare / totul s-a schimbat în boare...

Da, Mircea, cîntai joi seara pe Stadionul Național, era ultima strofă din cîntecul tău pe care mi-l doream de prea multă vreme. Poate că nici nu cîntai, poate că cei zece mii de oameni care așteptau Phoenixul nu te vedeau, nu te auzeau...

Și cum dracu' să stai atunci într-un loc și să te ascult, cum să mă bucur de tine fără să fiu sigur că și ceilalți se bucură. Mergeam deci de nebun din potcoavă în grădinele de sus și reveneam din nou lingă podium și mă tot uitam la generația asta nouă, mai frumoasă, mai informată și la fel de suferințistă cum a fost a mea, apoi a ta și a lui Phoenix, apoi cele ale lui Iris și Compact. Și mulți te ascultau și destui așteptau altceva... Ca de obicei, mi-am zis, este normal să fie așa, așa este la fiecare început. Și noi românii am avut atîtea începuturi! Iar tu, tu care ai fost ÎNCEPUTUL FOLKULUI nostru ai avut destule alte începuturi. Tu nu ai fost primul care a cîntat la „voce și chitară” dar ai fost cel dintîi folkist român, tu ai pus „altfel”

PUBLICUL BUCUREȘTEAN

cuvintele limbii române pe tehnica specifică de chitară folk și primele tale cîntece (elev fiind), poate căutări și desigur teribilisme se numeau „Galben de iubire tăiat” sau „Iubita mea de acum 80 de ani”. Apoi ai devenit student la cibernetică și ai trecut la teme atât de serioase și radicale că li speriau chiar și pe „luptătorii oficiali” pentru pace: „Cîntec pentru secu-

ritatea europeană” și „Declarație în problemele păcii și ale războiului”. Și fiindcă cuvintele, toate și totdeauna numai ale tale, începeau să nu-ți mai ajungă ca să te multumească, ai început să-ți strîngi în jurul tău oameni cîndați cu instrumente ciudate (sitar, tabla și alte percuții, sintetizer, cobza noastră și chiar vocea și atmosfera aceea unică numită Dorin Liviu Za-

haria). Și vă uneați în muzică și emoții psihedelice sau progresive (ții minte, atunci toate se încheiau cu „Situția, ea parafrază” și vă numeați la fel de ciudat că nu primeam uneori nici viza să vă trec așa pe afiș: „Ceata melopoică” și apoi „Florin din Transilvania” (că „Transilvania” nu se putea pronunța nici măcar la Meteo TV). Și tot nu ți-a fost de ajuns și ai ajuns de la „Cu pleoapa de argint” la „Harap Alb” (spectacol) complex cu actori, păpușari și grup ritmic) dar și la muzica elaborată pe calculator, la noi posibilități sonore și zone ritmice și de aici n-a mai fost decît un pas spre plastica cîntecului.

Ai primit o bursă în S.U.A. (nu sponsorizează de Consiliul Culturii) și apoi alta în Germania și așa am rămas fără tine...

Da, măi Mircea, mă uitam joi seara la publicul de pe „Național”, mulți te ascultau și destui așteptau altceva. Fiindcă atunci nu le-am spus nimic și doar mă îngrijoram și mă bucuram că sintem toți împreună și că simteam că mai trebuie un început, mă gîndesc că dacă o vrea și Andrei o să le spun altădată povestea voastră, a lui Mircea, Marcela, Doru, Horia și Vali, Nica și Nicu și Victor și Ștefan și...

AUREL GHERGHEL

RADIO CLUJ

909 și 1593

Selecțiuni din
programul emisiunilor
muzicale

și de tineret

LUNI:

11,00 — RADIO-enciclopedia;
11,30 — GLOBUL MUZICAL
— muzică din filme;
16,30 — MIRACOLUL SUNETELOR — muzică electronică.
20,00 TOP 10 (R).

MIERCURI:

10,00 — AMBIENT 2000;
16,30 — SUPERSOUND.

JOI:

11,00 — TUTTI FRUTTI — actualități-rock;
16,30 — ESEU JAZZ.

VINERI:

16,30 — UN MILION DE PRIETENI;
20,00 — TOP 9099.

SÂMBĂTA:

10,00 — WEEK-END;
10,30 — LICEENII;
11,00 — TOP 9099 (R);
17,00 — RADIO DISCO-ROCK CLUB.

DUMINICĂ:

8,30 — O POVESTE MUZICALĂ;
13,00 — TOP 10;
16,00 — OCOLUL PĂMÎNTULUI;
16,20 — TUTTI FRUTTI (R);
17,00 — STUDENT MAGAZIN;

HORIA STĂNESCU

Top nostalgic UNI FAN RADIO

difuzat pe 24 septembrie
1991, ora 20

1. Mugur de fluer — Phoenix
2. Walk On The Wild Side — Lou Reed
3. San Francisco — Scott McKenzie
4. July Morning — Uriah Heep
5. California Dreamin' — The Mamas And The Papas
6. Rain And Tears — Aphrodite's Child
7. Moonlight Shadow — Mike Oldfield
8. Wonderful Tonight — Eric Clapton
9. Wish You Were Here — Pink Floyd
10. Mama — Genesis
11. Drive — Cars
12. Games Without Frontiers — Peter Gabriel
13. Strawberry Fields Forever — Beatles
14. Love Hurts — Nazareth
15. Purple Rain — Prince & The New Power Generation
16. Mother — John Lennon
17. Paint It Black — The Rolling Stones
18. Words — F. R. David
19. Walking On The Moon — Police
20. Here Comes The Rain Again — Eurythmics

Săptăminal editat
de Editura
„Presa Națională”

Tiparul Regia Imprimeriilor
Naționale — Imprimeria
„Coresi” București

„Rock'n roll în pantaloni scurți!”

În urmă cu mai mulți ani o cunoscută publicație americană consemna: „AC/DC este o formație hard-rock australiano-americană al cărei singur scop pe pământ este de a irita pe oricine pătrunde în raza sa auditivă”. Într-adevăr, în anii '70 acești tineri „electrici” au preluat ștafeta „eroilor negativi” deținută în anii '60 de celebrii ROLLING STONES. Părinții se luau cu minile de cap văzându-și copiii extaziați de concertele AC/DC, sătui de repetarea unui disc până la obsesie, ore în sir, la un volum exagerat. Și totuși, de peste un deceniu și jumătate, imnurile și riffurile de oțel inoxidabil ale fraților Young străpung eterul prin antenele stațiilor de radio, brăzdează drumurile și spulberă boxele pick-up-urilor, făcând din AC/DC unul dintre cele mai importante grupuri ale rock-ului. De peste zece ani, fluturându-și „sold out” este lăsat cu luni de zile mai devreme pe așteptate reclamelor de turneu, concertele se succed cu aceleași „trucuri” știute

dar și cu aceeași bucurie diabolică de a cînta în fața unor tineri care participă la spectacol, interesați, isterizați, sau ingenușiați, repetind în cor toate refrenurile. Punctul central de atracție îl constituie simpaticul ANGUS YOUNG. Toată lumea îi cunoaște talia „impozantă” (1,55 m). Gibsonul SG, erizele de epilepsie scenice și vestimentația de puști năzdrăvan: pantaloni scurți, adidași, ciorapi trei sferturi, cămașă cu guler, cravată, chiloți cu sigla formației, șape de elev și ghiozdan. Și mai cunoaște hiturile sale care-au mearat profund istoria rock-ului: „Let There Be Rock”, „Whoa Lotta Rosie”, „Highway To Hell”, „You Shook Me All Night Long”, „Hells Bells”, „Who Made Who”, „Heathseeker”, „Thunderstruck” și „Money Talks”. Un muzician de mare clasă și un grup pentru care fiecare dintre noi păstrează un loc particular în inima sa de rocker. IF YOU WANT AC/DC, LET'S GO!

LIP HUGH WITSCHKE RUDD, mai pe scurt PHIL RUDD (n. 19.05.1946, Melbourne, Australia) se prezintă cu jurnalul într-o mină și cu discul în cealaltă, se așază la setul de toba și-i convinge pe toți că el este omul de care aveau nevoie. Experiența obținută alături de BUSTER BROWN (ex-COLORADO BALLS), chitaristul GEORDIE LEACH și vocalul ANGRY ANDERSON (viitori ROSE TATTOO) își spusese cuvîntul.

● Cîvintetul și-a definitivat forma prin cooptarea basistului MARK EVANS (n. 2.03.1956, Melbourne, Australia); un vechi coleg de școală al lui Angus. În numai cîteva luni, AC/DC devine cea mai scumpă trupă din Australia, albumul „High Voltage” contabilizează 200.000 de cumpărători și primește discul de aur. Urmează reînnoirea în studio și înregistrarea noului 33, explozivul „T.N.T.” (Albert Records/20.02.1976) pe care figurează imnul ce va anticipa practic soarta formației „It's A Long Way To The Top”.

Succesul este fulminant și

temporary Music Almac” și „Who's Who In Rock Music” îl consideră disc de referință pentru rockul deceniului opt. Pentru campania promoțională, AC/DC aterizează la Londra în aprilie 1976, Melody Maker și New Musical Express anunțind pompos concertele „ambasadorilor punk-rock-ului australiano”.

● Unul dintre primele concerte are loc în micul club Red Cow în fața a circa 80 de persoane. La concertul următor, sala este arhiplină, iar Londra începe să vorbească despre AC/DC. La 25 aprilie începe primul turneu englez, în deschidere la BACKSTREET CRAWLER (trupă condusă de PAUL KOSSOFF, ex-FREE) cu o medie de două-trei sute de spectatori pe seară, Radio Luxemburg trimite în eter tema primului 45 t/m britanic „It's A Long Way To The Top” și formația mai face un pas înainte, urcînd pe scena celebrului Marquee Club. „Este cel mai excitant grup pe care l-am văzut pe podium de la Led Zeppelin încoace”, declară Jack Barry, principalul manager al clubului londonez. În luna iunie debutează primul turneu AC/DC — „cap de afiș”, „Lock Up Your Daughters”. Tonul amenințător al vocalului Bon Scott impresionează puternic, iar imaginea vizuală cu Angus echipat în școlar, bulversează tinerii englezi. Atlantic lansează al doilea single cu fața A ocupată de „Jailbreak” la 7 fulle și cel de-al treilea, cu „High Voltage” pe 29 al aceleiași luni. Secondează pe RITCHIE BLACKMORE'S RAINBOW în cîteva giguri europene înainte de-a reveni în Anglia pentru al doilea circuit propriu, în august, și pentru a cînta la Reading Rock Festival în fața a nu mai puțin de 15.000 de spectatori.

● Pe 27 octombrie, AC/DC începe turneul celui de-al treilea LP, „Dirty Deeds Done Dirt Cheap” (Atlantic/17.12.1976) în vestitele cluburi de rock insulare. Succesul britanic l-a depășit pe cel australiano.

(O soartă curioasă însoțește acest disc ignorat de marea public la vremea respectivă, dar ajuns disc de platină în S.U.A. la cînel ani după lansare și prezent în TOP 30 1981). Aureolat de glorie, cîvintetul se întoarce în Australia pentru 26 de concerte la finele anului 1970 și înregistrează la Sidney un nou album cu producătorul Vanda & Young.

● 1977 se dovedește din nou plin de împliniri. După un nou șir de concerte britanice AC/DC însoțește în mai multe turnee europene BLACK SABBATH, care la vremea aceea era într-o mare criză internă, soldată ulterior cu plecarea lui Ozzy Osbourne. La sfîrșitul concertelor Mark Evans părăsește formația din cauza „divergențelor de ordin muzical”. La Londra, AC/DC audiază 50 de basisti și pînă la urmă este găsit omul potrivit: CLIFF WILLIAMS (n. 14.12.1949, Romford, Anglia), care, la 28 de ani, avea deja la activ patru albume cu trupele engleze HOME și BANDIT.

Și astfel în iulie, BON SCOTT (v), ANGUS YOUNG (g), MALCOLM YOUNG (g), CLIFF WILLIAMS (b) și PHIL RUDD (d) inaugurează turneul Statelor Unite, care era cit pe ce să se termine prost din cauză că Angus se electrocutase. Era oare o avertizare a destinului?

● Al patrulea opus „Let There Be Rock” (Atlantic/14.10.1977), cel mai bun album de studio al primei etape AC/DC, ocupă locul 17 în Anglia și 154 în Statele Unite; ceea ce nu era rău deloc. Angus Young: „Pentru mine „Let There Be Rock” este discul care ne-a deschis porțile succesului. Pentru prima oară AC/DC își scotea cu adevărat chitățile în relief și începînd cu acest moment ne-am stabilit clar ca grup de chitarii. Este primul nostru album clasat în TOP 20 din Marea Britanie și Europa. El ne-a oferit statutul de grup hard-rock, în S.U.A. și ne-a deschis multe uși. Cred că este detonatorul carierei AC/DC”.

Traducere și adaptare de GABRIEL GOMBOȘ
(va urma)

Bazele sînt puse la Sydney în 1973 din inițiativa scotienilor YOUNG, emigrați pe continentul cangurilor cu familiile, exact cu un deceniu în urmă, în speranța unui dram de noroc, frații ANGUS (chitară solo, n. 31.03.1959, Glasgow, Scoția) și MALCOLM (chitară ritmică, n. 6.01.1953, Glasgow, Scoția). Experiența muzicală dobîndită în grupurile TANTRUM (Angus) și NEWCASTLE VELVET UNDERGROUND (Malcolm) se dovedise mai puțin semnificativă decît cea a fratelui mai mare GEORGE YOUNG, personaj extrem de popular pe plan național, datorită succesului grupului său EASYBEATS, autor al single-ului „She's So Fine” (1964, fost „number one” în Australia) și a super-hitului „Friday On My Mind” (1966, reluat ulterior de DAVID BOWIE, GARY MOORE și... PHOENIX!!!). Și tot în familie a fost găsită și inspirația numelui, ideea aparținîndu-i de această dată surorii Sandra, prima care a observat plăcuta inscripționată aplicată pe obiectele casnice: „Alternating Current/Direct Current”. AC/DC se născuse!

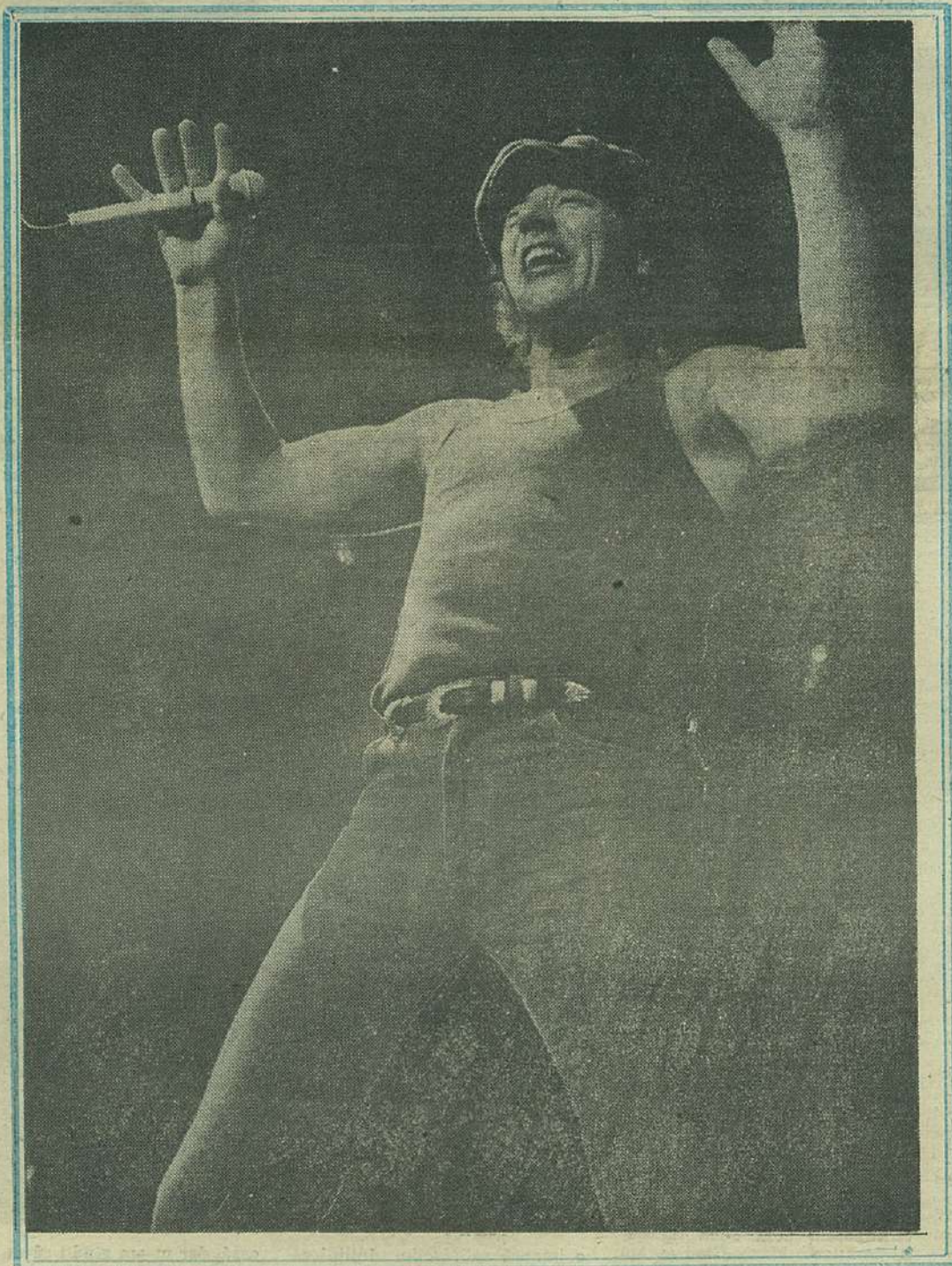
● În decembrie 1973, trupa debutează la Chequers club din Sydney, obținînd un succes de stimă. Secția ritmică cunoaște fluctuații permanente, așa că George este invitat la bas, iar tobele sînt maltratate o vreme de un oarecare PETER CLARK. Dar partea cea mai tragică o constituie slaba pregătire a vocalului DAVE EVANS (o copie Gary Glitter), iar single-ul „Can I Sit Next To You Girl” din 1974 este ignorat complet. Un singur lucru demn de remarcat: Angus abandonează costumația de carnaval a primelor concerte (Gorilă, Zorro, Superman) în favoarea „echipamentului școlar”, sugestie avansată de cealaltă surioară, Margaret.

● Nu se știe care ar fi fost soarta micului combo dacă într-o zi din martie 1974, un oarecare BON SCOTT, de curînd angajat ca șofer pe camionul prăpădit al trupei, nu i-ar fi chemat pe cei de la AC/DC pentru a rade cîteva butelii de bourbon și a le spune franc: „Concediați-vă cîntărețul, e o nuliță! Eu cînt de o sută de mii de ori mai bine decît el!”. A fost angajat imediat.

● RONALD BELFORD SCOTT zis „BON” s-a născut la 9.07.1946 în Farfar, Scoția (într-o zi din martie 1974, un oarecare BON SCOTT, de curînd angajat ca șofer pe camionul prăpădit al trupei, nu i-ar fi chemat pe cei de la AC/DC pentru a rade cîteva butelii de bourbon și a le spune franc: „Concediați-vă cîntărețul, e o nuliță! Eu cînt de o sută de mii de ori mai bine decît el!”. A fost angajat imediat.

dosarul său militar poartă mențiunea „inadaptabil social”. Într-o bună zi, apare chiar pe străzile din Melbourne cu un boia constrictor înfășurat în jurul gîtului. Prima întîlnire cu AC/DC are loc în februarie 1974 în Adelaide, orașul din sudul Australiei, unde grupul se

ter Clark se transferă în Melbourne, pătrund în circuitul național, reușind să stringă în timp record un număr impresionant de fani. Nu-i de mirare că sfîrșitul anului îl găsește în studiourile Casei Albei, unde înregistrează primul LP sub îndrumarea lui George și a ce-

produce în baruri și cluburi, deschizînd programele unor artiști confirmați cum ar fi, de exemplu Lou Reed (ex-VELVET UNDERGROUND). „Îmi plăcea să lucrez cu șoferi. Într-o zi mi s-a cerut să transport un grup care se numea AC/DC. Cu această ocazie mi s-a oferit posibilitatea de a le arăta că știu să mă descurc cu un microfon mai bine decît cîntărețul lor de atunci”.

● În următoarele luni, Scott, Angus, Malcolm, George și Pe-

lulali coleg al acestuia de la EASYBEATS, Harry Vanda. Cuplul va ajunge celebru în lume din spatele scenei și-a pupitrului de mixaj, sub numele VANDA & YOUNG.

● Aproape concomitent cu lansarea albumului „High Voltage” (Albert Records/17.02.1975) este publicat un anunț în cel mai important ziar de specialitate, Melbourne Music Market, prin care grupul solicita un baterist și un basist „cu vină”. Cîteva zile mai tîrziu, PHIL-

Instantaneu, Albert Records le acordă discul de platină, iar Atlantic Records le solicită semnăturile pentru unul dintre cele mai importante contracte ale timpului. Începea cariera internațională AC/DC.

● Primul pas al marii case de discuri se numește tot „High Voltage” (Atlantic/14.05.1976), dar de fapt sub acest nume se află o compilație a celor mai reușite titluri de pe cele două LP-uri australiene. Autorii enciclopediilor „Con-

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

L.A. GUNS au apărut la Los Angeles în 1987. Vocalistul Phil Lewis (fost la trupa Girl) împreună cu Tracii Guns (chitară) au fost și sint apropiată de Axl Rose de la Guns N' Roses. ceilalți componenți: Mick Cripps (chitară, keyboards, voce), Kelly Nickels (bas, voce), Steve Riley (tobe). Faptul că Tracii a cântat chiar cu G.N.R. se simte în muzica actuală a trupei care are 3 albume la activ, cel de debut care le poartă numele și cel din 1988 intitulat „Cocked And Loaded”. Al treilea este lansat anul acesta. Se bucură de cronici contradictorii și de mulți fani. În urmă cu 2 ani, turneul proiectat din Australia n-a avut loc din cauza calculelor preliminare, financiare. Suporterii au adresat o petiție organizatorilor pentru a-l aduce și la antipoli. Muzical se înscriu în familia

„băieților răi” de la Aerosmith, AC/DC, Mötley Crüe.

LIVING COLOUR. Format în 1986 din 4 muzicieni americani de culoare printre gusturile cărora figurau o serie de genuri ca funk, reggae, latin-jazz, rock și chiar thrash. În final au realizat o fuziune metal/hard și rap/funk dind naștere la un stil nou. Au fost descoperiți cîntînd în cluburile din New York de către impresarul Tinei Turner iar apoi de Mick Jagger care i-a și luat în turneele Stonesilor în 1989, ajutîndu-i să obțină și un contract pentru disc. Albumul „Vivid” a necesitat ceva timp pînă la lansare dar cînd a fost gata nu s-a oprit pînă la discul de platină. În 1990 a urmat „Time's Up” cu priză mare la public. Componență: Corey Glover (solist vocal), Vernon Reid (chitară), Muzz Skillings (bas), William Calhoun (tobe). Combinația stilistică și textele cu multiple referințe sociale (nu doar rasiale) i-au atras și pe fanii albi de partea trupei despre care se scrie că ar reprezenta curentul dominant al finalului de secol.

LED ZEPPELIN. Autorii de la „Circus” nici nu i-au trecut în timp ce colegii lor australieni s-au oprit la datele stricto asa cum vom proceda și noi cu promisiunea tradițională de a reveni cu un portret pe măsura acestor titani ai rockului. Au funcționat între 1968 — 1980. Componența lor, incluzîndu-l și pe regretatul John „Bonzo” Bonham (la tobe), era: Robert Plant (solist vocal venit de la Band Of Joy ca și Bonham) John Paul Jones la bas, muzician de studio care cîntase cu toată lumea, de la

The Rolling Stones pînă la Donovan, Jimmy Page, unul dintre monștrii sacri ai chitării, prezent la aproape toate înregistrările de top ale anilor '60. Au cîntat de la blues la folk (l-au invitat chiar pe folkistul Sandy Denny la Zeppelin IV și au scris o piesă în memoria lui Roy Harper), de la rock la reggae, la soul, boogie devenind un fel de oglindă muzicală a deceniului. De ce s-au despărțit? Piletis, idei diferite, decesul fiului lui Plant, apoi dispariția lui Bonham, conflicte interne pe care doar banii, fama, drogurile, nopțile pierdute le pot genera. Albume (oficiale): Led Zeppelin (1969), Led Zeppelin II (1969), Led Zeppelin III (1970), Led Zeppelin IV (1971), Houses Of The Holy (1973), Physical Graffiti (1975), Presence (1976), The Song Remains The Same (1976), In Through The Out Door (1979), CODA (1982). Zvonuri legate de revenirea trupei au circulat permanent. Evoluția fiecăruia în parte precum și istoriile scrise (Power & Glory de Chris Welch în 1985 și Hammer Of The Gods de Stephen Davis în același an) merita atenția celor care se consideră fani al rockului. Vom reveni.

LAW AND ORDER. Grup foarte puțin cunoscut la noi, format în 1987 la New York. Hard-rock melodios, cu elemente de blues adesea prezente. Componență: Shane (vocal), Phil Alloco (chitară), Sean Carmody (bas), Rob Steel (tobe). Ultimul LP apărut în 1989 la MCA, „Guilty Of Innocence”.

ANDREI PARTOȘ

LIVING-COLOUR

L.A. GUNS

LED ZEPPELIN — 1975

SEPULTURA

Ultima dată cînd ne-am întîlnit cu Sepultura erau patru tineri din Sao Paulo, Brazilia, care vorbeau foarte prost englezește și nu știau deloc la ce să se aștepte în urma lansării primului lor album internațional „Beneath The Remains”. Ei erau foarte fericiți că reușiseră să scoată un disc în afara granițelor țării lor, dar în afară de asta nu se așteptau la nimic.

Și iată care a fost urmarea: nu numai că discul lor a avut cel mai mare succes de la LP-ul grupului Slayer, „Reign In Blood”, încoace, dar i-a și lansat într-un „world tour” care i-a adus în fața a sute de mii de fani fanatici în S.U.A. și în Europa, au apărut la MTV, au inițiat o revenire a scenei de underground thrash și au încheiat această serie de evenimente în fața a 100.000 de spectatori, la Rock In Rio II.

Acum, după apariția celui de-al patrulea LP, „Arise”, Max Calvera (Chit/vocal) și Andreas Kisser (vocal) recunosc că ceea ce se întîmplă cu ei depășește cu mult cele mai îndrăznețe speranțe și visuri pe care și le făcuseră.

„Aproape tot ce s-a întîmplat a fost altfel decît ne-am fi așteptat noi. Noi am sperat că „Beneath The Remains” se va vinde măcar alt cît să ne permită să facem un turneu. Și bineînțeles că s-au întîmplat mult mai multe lucruri. Am făcut patru turnee, peste tot am fost foarte bine primiți de public și tuturor le-a plăcut albumul. Așa că am fost foarte surprinși, dar și foarte fericiți”.

Max și Andreas au un aer mult mai relaxat și mai „profi” acum. Fără să mai fie intimidați de vastul angrenaj al industriei muzicale mondiale, cei doi (împreună cu fratele lui Max bateristul Igor Calvera și bass-istul Paulo Jr.) par să aibă o încredere, înăscută în succes.

Acum sînt niște vedete, venind la New York pentru conferințe de presă și nu așteptînd undeva sub Ecuator să-i bage cineva în seamă.

„Multă lume în Brazilia ne privește ca pe niște deschițători de drumuri” spune Max mîndru. „Noi am fost primii care am ieșit afară. Și cred că asta le dă mai multă speranță și altor trupe. Cînd ne-am gîndit pentru prima oară să facem asta, toți ne-au spus că sîntem nebuni. Dar noi am crezut în noi, așa că am lăsat baltă și slujbe și școală și ne-am dedicat cu totul trupei. Acum toți vîd că am avut dreptate și toți vor să fie ca noi”.

Andreas intervine: „Știi, o grămadă de trupe care se despărțiseră în trecut s-au refăcut acum”.

„O grămadă de trupe cîntă în engleză și trimit material afară” adaugă Max. „Și mulți dintre ei speră să facă turnee afară”.

Așa cum se pare că se întîmplă cu multe grupuri rock din alte țări în afară de America (unde ni le iubim pe-ale noastre), Sepultura a trebuit să iasă afară din țară și să aibă succes ca să poată cîștiga respectul celor de-acasă.

„Asta s-a întîmplat după ce terminasem deja două turnee” își amintește Max. „Cînd ne-am întors acasă deja se vorbea altfel despre noi și asta a fost începutul schimbării lor. Și cred că e foarte bine pentru că nu noi a trebuit să ne schimbăm ca să le placem, ci ei. Ei bine cînd se întîmplă așa. Noi sîntem aceiași și muzica este la fel de agresivă și de heavy, dar ei au fost nevoiți să ne deschidă ușile”.

Poate că cel mai mare semn de respect al brazilienilor față de Sepultura a fost faptul că au fost invitați să deschidă unul din show-urile de la Rock In Rio II, în care urmează să cînte Guns N'Roses, Judas Priest, Megadeth și Queensryche.

„Era cu totul altceva. Eram foarte nervoși înainte să începem” recunoaște Max. „Eram în țara noastră, în fața a cel puțin 100.000 de oameni. Și era o responsabilitate foarte mare, pentru că era ca și cum am fi cărat toată Brazilia în spate. Eram exemplul de „brazilian metal” în noaptea aia. Dar a fost grozav! Reacția publicului a fost incredibilă. Asta ne-a adus mai mult respect și credit decît orice altceva — nu numai pe scenă dar și în lumea muzicală”.

Cu toate că obținerea admirației concetanilor lor reprezintă pentru cei de la Sepultura

a doua oară am avut ocazia să ne întîlnim cu cei pe care-i cunoșcusem prima oară. Ne place foarte mult să ne cunoaștem fanii. Și am avut ocazia și să cunoaștem trupe mari, care ne plac — asta a fost o experiență extraordinară!”

Pe cine v-a făcut cea mai mare plăcere să întîlniți? Cine v-a satisfăcut așteptările?

Andreas se gîndește puțin: „Metallica, Motorhead, Lemmy”.

„Eu l-am cunoscut pe Ritchie Blackmore” spune Max. „Eram într-un bar pe la trei dimineața. Eu am fost un mare fan Purple în trecut și știam că Ritchie are o reputație dubi-

o imensă satisfacție, întîlnirea cu admiratori fanatici în America și Europa, care o dată păreau de neatinș, a fost beneficiul de neprețuit al unui an de turnee istovitoare.

„Correspondam pe vremuri cu o grămadă de lume din State” spune Max „ceea ce era o relație destul de apropiată, dar nu o relație în adevăratul sens al cuvîntului. Dar chiar și prin intermediul scrisorilor simțeam că pe ei chiar îi interesează trupa. Ca în final să am ocazia să-i întîlnesc pe acești oameni, ale căror nume le știam din scrisorile de acum 5 ani.

Și în plus am fost de două ori în turneu în Europa, așa că

oasă, dar m-am gîndit că de asta trebuie să mă conving personal. Așa că m-am dus la masa lui, m-am prezentat și l-am rugat să-mi dea un autograf. Și m-a întrebat: De unde ești? Și eu i-am spus că din Brazilia. Iți place fotbalul? m-a întrebat apoi și eu i-am spus că da. Atunci el m-a invitat să stau la masa lui și am stat vreo două ore de vorbă despre fotbalul brazilian. Este un mare microbist!”

Care credeți că sînt cele mai importante lucruri pe care Sepultura le-a învățat de cînd vîntură lumea?

„Modul diferit de viață al celor din America, Europa, Ar-

gentina și Mexic este foarte interesant”, spune Andreas. „Este interesant să înveți să rezolvi într-un alt mod problemele de care te lovești zilnic”.

„Chiar și să înveți să vorbești despre alte lucruri în afară de muzică este bine” intervine Max. „Poți vorbi despre politică, despre cum este țara ta — noi eram foarte interesați să aflăm toate astea. Asta este foarte bine pentru că dacă eu scriu niște texte în care critic sistemul din Africa de Sud, îl pot raporta la sistemele din alte țări. Îmi place să știu despre ce vorbesc”.

Max, Andreas, Igor și Paulo au folosit tot ce au văzut și auzit, toată experiența pe care au căpătat-o la elaborarea ultimului lor disc „Arise”. Este a doua colaborare cu producătorul Scott Burns, dar de data aceasta au renunțat la serviciile demodatele studiouri din Rio în favoarea celor de la Morrisound din Tampa, Florida. De asemenea, de data asta au avut și mai mult timp pentru a scrie și a pregăti materialul, iar rezultatul este o colecție de cîntece care arată un neîndoielnic progres în sound-ul formației, menținîndu-se însă în continuare în zona brutalului death-metal, care definește stilul formației.

„Noi sîntem naturali și cînstiți și ne respectăm fanii”, spune Max. „Am văzut cîteva trupe care-și tratau fanii mai rău decît mi-aș trata eu ciinele, dar fanii noștri ne inspiră, ne dau puteri într-un fel. Fără ei n-am fi nimic. Așa că sîntem foarte cînstiți cu ei. Încercăm din răsputeri să le dăm tot ce-i mai bun din tot ce facem.”

Noi am suferit foarte mult, încă de la început și știm ce înseamnă să fii tratat ca un rahat de către ceilalți. Am trecut prin asta și nu vrem ca la rîndul nostru s-o facem cu alții”.

Respect, admirație și o legiune de fani în continuă creștere — toate acestea aparțin acum formației Sepultura. Nu-i deloc rău pentru o trupă ai cărei prieteni credeau pînă nu demult că sînt nebuni.

Traducere și adaptare după revista „RIP” ANCA LUPES

ERASURE

Chorus

Go ahead with your dreaming
For what it's worth
Or you'll be stricken bound
Kickin' up dirt
For when it's dark
You never know
What the night may bring
Go ahead with your schemin'
And shop at home
You'll find treasure
While cookin' up bones
But the night is sharp
You'd better watch
That you don't
Cut your hands

Chorus

And they covered up the sun
Until the birds had flown awa
An the fishes in the sea
Had gone to sleep

Holy Moses
Our hearts are screaming
Souls are lifting
Only dreaming
We'll be waiting
Some are praying
For a time
When no-one's cheating

The sunlight rising
Over the horizon
Just a distant memory
The dawn Chorus
Birds singing
Bells ringing
In our hearts
In our minds

And they covered up the sun...

răspundem
dacă sîntem în stare

COSMIN UNGUREANU (Drobeta — Turnu Severin). Am primit ambele scrisori. Criticile le-am însușit. De altfel avem o rubrică „Harakiri” în care ne oprim la propriile greșeli. Cu privire la titluri și nume integrale la TOP '30 îți pot spune că acea parte a revistei este realizată la calculator (colega noastră **DORIS STOIAN** merită mulțumiri repetate și retrospective) iar spațiul este limitat. Astfel am recurs la prescurtări practice pește tot în lume. Dacă n-a apărut un „Hmmm” la coada unui titlu, asta nu schimbă sehsul. La Mariah Carey s-a făcut corectura. Vanilla Ice are piesa „Rollin In My 5.0.” așa cum bine ai sesizat. La Bryan Adams era un caz de forță majoră. Unirea topurilor românești și străine este deocamdată utopică. Să apară Scorpions la secțiunea „pop” pentru că „Send Me An Angel” s-ar încadra acolo!? Mai bine mă arunc într-o piscină fără apă de la 10 metri! Explicarea genurilor muzicale în scris n-ar rezolva problema zilei pentru că același grup poate aborda probleme diverse ceea ce nu înseamnă că-l plimbă din top în top. Treptat cititorii vor deprinde modul de alcătuire și confuziile la care te referi se vor reduce, fără să dispară. Număr jubiliar ar fi nr. 50 pe care chiar îl dorim special și dacă se poate dublu (mă rog, fie și 16 pagini, ca să nu se supere editorul). Difuzarea pieselor întregi în topul nostru de vineri ar schimba prea mult structura emisiunii. Dacă poți să expediezi rapid topul MTV pe care-l oferi, ar fi foarte bine deși avem și aici sursa respectivă dar nu atât de „fidelă” ca tine. Mulțumesc pentru clasamentul din 8 septembrie. **ADRIAN MITRAS** (Gherla). Am refuzat propunerea, iar faptul că e prea mult rock îl accept ca pe o observație, nu și critică. Treptat genurile absente sau nedezvoltate ca spațiu vor intra în drepturi. După numai 36 de numere putem spune că sîntem în faza de studiu reciproc, adică autor-cititor, tur-retur. **VIORREL CRETU** (Tulcea). Invitația la discotecă din Babadag mă onorează și voi încerca să-i dau curs. Către un top al discotecilor și al D.J.-ilor tindem mai de mult. E greu de alcătuit pentru că sînt prea puțini cei care au timp și bani să meargă în mai multe locuri. Am mai lansat chemarea către cititorii care să-și formuleze întrebările pentru vedetele noastre, iar noi să-i urmărim, în ordine alfabetică și să nu-i lăsăm pînă nu dau răspunsuri. Ce mai așteptați? Textele melodiilor românești le-am cerut, dar încă nimic. Nu înțeleg

nici eu de ce nu le oferă pentru a fi publicate. Despre albumul Europe îți pot spune că foarte curînd îl vei auzi în cadrul emisiunii. Cronică ta este pe calea cea bună. Nu te lua după cea existentă, a lui Marius Tucă. Și el este în faza de studiu. Ar fi util mai mult concret, despre muzică, despre scule, atmosferă. **D.J. JUSTINA COLIBAN** (Cimpina). Mai mult spațiu pentru muzica pop! O adevărată ofensivă s-a declanșat în scrisorile voastre. Eu consider că echilibrul se menține cit de cit. Culmea e că soliciți titlurile de pe un album **Bon Jovi**, „Slippery When Wet”: „Let Me Rock”, „You Give Love A Bad Name”, „Livin' On A Prayer”, „Social Disease”, „Wanted Dead Or Alive”, „Raise Your Hands”,

ra). E păcat că nu ai completat și categoriile pop ale topurilor noastre. Extremismul nu duce la nimic bun în sfera noastră! **Dave Murray** și **Steve** este membrul grupului **Iron Maiden**. S-a născut la 23 decembrie 1958 în Clapham, Londra. Bateristul este cum bine ai precizat, **Nicko McBrian** și nu **Brian** cum a apărut la „A — Z”. Grupul **Harakiri** a fost indulgent și iată că nu e bine. Texte ne poți trimite oricînd. **LILIANA BADEA** (București). Încep cu întrebarea a doua. Prețul actual al revistei este sub cel de cost! Să arate ca **Tinera** sau **Folbal Plus**? Ar trebui să alba același editor și nu-l are. Cu informațiile sportive care au năpădit piața, ai dreptate, dar numele l-am ales în ianuarie 1991 și ar fi bizar

BRUCE WILLIS și CYBILL SHEPHERD
pentru amatorii de seriale „dulci”

„Without Love”, „I'd Die For You”, „Never Say Goodbye”, „Wild In The Streets”. **POPA RADU LUIGI & SONS** (București). Să micșorăm literele liniștiți pentru că tinerii înțeleg și văd bine! E o idee. Propunerea „unor articole de educație sexuală” n-a fost susținută de cititori, dar o putem reformula. E adevărat că din padoare sau din falsă senzație că „știu tot” mulți ocolesc tema. În locul unei pagini de film-video, merge? Între timp voi lua legătura cu psihologi, psihanalisti, ginecologi pentru orice eventualitate. O rubrică despre scule, despre cum se înregistrează, cum se ascultă muzica este absolut necesară. Dacă te referi la „Let's Just Kiss And Say Goodbye”, piesa aparține grupului **Manhattan** fără vreo legătură cu **Telly Savalas**. Mă bucur că avem și colaboratori de 32 de ani! Cîneva spunea că doar „puști” mai citește așa ceva. **SZABO F. ATILA** (Tg. Mures). **Crystal Waters** este solistă nu grup. **ABC** este un grup britanic născut în 1980 cu varianta inițială **Martin Fry** (vocal). **Mark Lick** (bas), **David Robinson** (tobe), **Stephen Singleton** (saxofon), **Mark White** (chitară). Au rămas ulterior **Fry**, **Singleton** și **White** cu diversi colegi în trecere. Hituri mai importante „Tears Are Not Enough” (locul 19 în 1991 în Marea Britanie), „Poison Arrow” (locul 6 în 1982), „The Look Of Love” (pe 19 în S.U.A. și pe 4 în M.B.). Fry a fost bolnav multă vreme, dar a revenit. Iar în 1987 albumul „Alphabet City” pare mai puțin vizător decît „The Lexicon Of Love” din 1982. Piese pop de o certă valoare ca „When Smokey Sings” și „King Without A Crown” apar pe acest disc. **LIVIU IGNAȚ** (Timișoara).

să dispară pagina de sport. În clipa în care se va schimba titulatura, atunci e clar că se va petrece așa cum spui. Propui „Pop, Rock & Video-Film” și nu-l rău, dar mai avem și alte variante de primit. Magazine în București? Iată ce a cules colega noastră **Maria Simion**. „Discul de cristal”, str. Smîrdan nr. 25 oferă discuri Electrecord cu **Nicu Alifantis**, **Adrian Daminescu**, **Doru Căpălescu**, **Iris**. Licențe: **Jimmi Hendrix**, **Angela Bofill**, **Dean Ray**, **Don Williams**, **BZN**, **Lionel Richie**, **Duran Duran**, **Madonna**, **Stevie Wonder**. Adrese utile mai sînt **Librăria George Coșbuc**, str. Lipsca nr. 26, Consignația „Eden”, str. 30 Decembrie nr. 48, „Muzica”, Calea Victoriei nr. 41 (Holograf, Compact, Stefan Hrușcă, Silvia Dumitrescu, Corneli Constantin, Vasile Seicaru, Dida Drăgan, iar la licențe e bine să reținem: **Frank Zappa**, **The Beatles**, **Bernie Paul**, precum și casele înregistrate cu **Riff**, **Valeriu Sterian** și **Compania de Sunet**, **Alexandru Andrieș**. La magazinul „Coloș”, bd. Dacia nr. 100 (Piața Galati) găsești casele de tot felul (**Pink Floyd**, **Dire Straits**, **New Kids On The Block**, **Vanilla Ice**, **Jean Michel Jarre**, **Technotronic**, **Lisa Stansfield**). Consignația „D'or” de pe **Stirbel Vodă** nr. 94 primește periodic casele înregistrate (poloneze de origine) la 300 de lei bucata. Să adaug și magazinul recomandat de tine, **Interlion**, de pe Calea Dorobanți, unde se găsesc tot licențe bine trase (na asigură) cu **Sandra**, **Phil Collins**, **Snap**, **Roxette**. Liste de acum sînt orientative, dar, iată, că n-am uitat de promisiunea făcută. La 2-3 săptămîni aceste informații vor fi îmbogățite.

ANDREI PARTOS

INTERMEDIEM PRIETENII

WAGMANN RONALD (str. Cosminului nr. 5, ap. 2, Timișoara/1900): „Sînt rocker! Corespundez cu plăcere cu orice fel de rocker și mai ales rockeriță. Preferințe: de la hard-rock pînă la cel mai dur stil. Îi rog pe cei care îmi vor scrie să nu treacă adresa peptică, ci să o scrie în scrisoare și să anexeze și o fotografie. Pa!” **DRAGOȘ DIACONU** (str. Alea Teilor nr. 11, bl. 11, et. 3, ap. 15 Botosani/6800): „Sînt îndrăgostit de muzică, dans, **George Michael** și **Gabriel Cotabiță**. Studiez orgă și îmi place să imit unii cîntăreți. Primesc scrisori numai de la fete frumoase. Îubesc toate fetele ce vor scrie unui băiat melancolic și foarte romantic. Prima voastră scrisoare s-a conținut și o fotografie și, în special, adresa corectă. În rest, mai vedem noi. Dar pînă atunci... nu uitați, nu ratați un băiat de 17 ani, ochi verzi, 1,80 m., părul saten!” **CLAUDIA CAROLINA MARE** (str. Sălcimilor 14/A, loc. Reghin/4225, jud. Mures): „Am 16 ani, sînt născută în 24.05.1975, sînt blondă, am ochii albaștri, 1,63 m și 47 kg. Sînt o fană a formației **Scorpions**, însă am și alți inter-preși și formații preferate: **Roxette**, **N.K.O.T.B.**, **Sandra**, **Jason Donovan**, **Mădălina Manole**, **Laura Stoica**, **Mariah Carey**. Aș dori să corespundez cu alți tineri din țară pe teme de muzică, prietenie și pentru a face schimb de

texte. Am un caiet cu vreo 200 de texte, majoritatea ale unor melodii românești”. **IOANA LAURA GROSU** — alias **Sandra** — (str. Valea Lungă, nr. 9, bl. 144, sc. A, et. 1, ap. 8, sect. 6, București): „N-aș vrea să vă spun că singurătatea m-a îndemnat să apelez la această rubrică. Nu cred în singurătate și nu cred că există cineva pe lumea aceasta care suferă de singurătate. Sînt o fire veselă, îmi plac prietenii, mă supăr foarte greu. Am 16 ani, sînt brunetă, am părul lung, ochii negri și 1,65 m. Sînt născută sub semnul zodiei „Balanța”. Aș dori să corespundez cu aceia care o adoră pe **Sandra**. Ca genuri muzicale, prefer rap-ul și muzica disco. Formații preferate: **Enigma**, **Roxette**, **Snap**, **Soul II, Soul**, **Technotronic**, **Mili Vanilli**”. **PAUL CLAPA** (str. Ștefan cel Mare, bl. 158, sc. A, ap. 20, Vaslui, cod 6500): „Formația mea preferată este **Scorpions**. Aș dori să aflui cit mai multe date despre această formație”. **MARIUS CHRISTIAN TIMPURIU** — alias **Max Young** (str. Rm. Vlcea nr. 31, bl. 17 A, sc. B, ap. 53, sector 3, București, cod 74541): „Aș vrea să obțin istorii complete cu **AC/DC**, **Metallica**, **Sepultura** și **Kreator**. Ofer la schimb, celor interesați, materiale despre **Iron Maiden**, **Anthrax**, **Pink Floyd**”.

O. D.

LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

„Ce voi face dacă nu vor mai face turnee? Ce-mi rămâne?”

BRIAN EPSTEIN

Încă de la început, practic, Beatles era proprietarul studiourilor EMI de pe Abbey Road. Doar în ultimii doi ani înregistraseră pe Abbey Road nouăsprezece discuri de aur, dintre care optsprezece fuseseră „Number 1” în cele mai importante topuri. Ori de câte ori Beatles-i spuneau că vor să imprime, dorința lor era pentru EMI ca un sunet emis de buzunarele pline de bani „cash” zornăitori ale unui urias, iar studiourile erau de îndată eliberate pentru ei. Orice exprimare a nemulțumirii lor, orice dorință era rezolvată pe loc, iar când Ringo s-a pîns că hirtia igienică de la toaleta studiourilor EMI era prea aspră, plîngerea sa a creat titluri uriașe în cotidianele de circulație. (Unii dintre autorii cărților despre Beatles au fost prezenți la o licitație care a avut loc în 1981 la studiourile de pe Abbey Road, unde s-a „luptat” în forță pentru obținerea aceluși sul de hirtie igienică de care se plînsese Ringo. El a fost adjudecat de un „fericit” la suma de 65 lire sterline). Cea mai mare parte a iernii și primăverii a fost petrecută în studiouri, băieții lucrînd la cele două albume de referință ale perioadei: *Rubber Soul* și *Revolver*.

Aceste două albume au fost primele și cele mai leftine „bijuterii” pe care le fabricase grupul. Beatlesologistul Nicholas Schaffner descrie acest moment în progresul lor muzical ca pe momentul de trecere de la alb-negru la color constituit de filmul „Vrăjitorul din Oz”. Cîntecele de dragoste sim-

pliste încep să dispară, fiind înlocuite cu un spectru orbitor de subiecte și, curios, dinspre banal spre efemer. Sunetul muzicii în sine era izbitor altul; mult mai bogat, mai melodic, incitant. Acum, în loc de a produce albume de hit-uri alături de un altuia (care puteau fi jonglate orbeste de casa de discuri „Capitol Records” din America pentru a obține noi și noi albume), aceste discuri aveau o identitate a colectivului (de 4, ce-i drept), un feeling și un sunet care îi uneau. (Trebuie spus că în Statele Unite „Capitol” scoase un L.P. intermediar, intitulat „Yesterday And Today”. Era o compilație de single-uri și material muzical rămas de la alte albume editate în S.U.A. Albumul conținea, printre alte piese demne de a fi amintite, „Nowhere Man”, „Drive My Car” și „Dr. Roberts”. *Yesterday And Today* a fost primul album de pe urma căruia în loc să încaseze bani, Beatles-i au pierdut. Albumul a fost pus în vânzare în Statele Unite sub formă — în ceea ce privea coperta — de „halat al măcelarului”; fotografia îi prezenta îmbrăcați în smockinguri albe, păpuși decapitate și bucați de carne sîngerinde fiind împrăștiate printre ei. Deși John considerase coperta „la fel de relevantă ca Vietnamul”, ea s-a dovedit a fi unul din exemplele de apreciere conjuncturală „sărăcuță” a Beatles-ilor. Afaceriștii primiseră atât de multe plîngerii, încît au refuzat să exporte albumul).

Traducere și adaptare de
GABRIELA ȘEICARU

Appeared Only On Single in 1967 after the double E. P. Magical Mystery Tour.

I'M DOWN

Lennon — McCartney

You tell lies thinkin' I can't see,
You don't cry 'cos you're laughing at me

CHORUS:

I'm down, (I'm really down)
(I think) I'm down,
(down on the ground)
I'm down (I'm really down)
(How can you laugh)
When you know I'm down?

Man buys ring, woman throw it away
Same old thing happen every day
(Repeat Chorus):

We're all alone and there's nobody else
You still moon „Keep your hands to yourself”
(Repeat Chorus)

CHORUS 2:

(I said it all), I'm down
I guess I'm down
I think I'm down
Down on the ground
I'm falling upside down
Oh, down
I fell upside down
I think I'm down
Oh, yeah, yeah, yeah...
Yeah, I think I'm down
(YEAH)

(Repeat chorus 2, 2 X, fade during 2nd time)

Taken from the originally BEATLES Song Book

MICHAEL JACKSON

Cine l-a adus pe Jackson Five la casa de discuri „Motown”? Astăzi se vehiculează trei teorii despre această poveste. După „explozia” grupului au fost destui cei care au pretins că au adus „găina cu ouăle de aur” în brațele lui Berry Gordy, patronul companiei „La Tamla Motown”, artiștii făceau carieră în structura impusă de Gordy, cel care decidea cine și cînd trebuie să lanseze un hit.

Prima ce și-a revendicat aducerea puștilor a fost chiar Gladys Knight, care îi remarcase pe băieți într-un club din Chicago și îi recomandase — fără succes — lui Gordy. Bobby Taylor susține că el e cel care a deschis drumul Jacksonilor către casa „Motown”. El și grupul său, The Vancouvers, erau artiștii casei „Motown”. La Chicago cîntaseră într-o seară în aceeași sală cu Jackson Five, Bobby ducîndu-i apoi pe puștii la Detroit. Thomas Chong, basistul lui Vancouver, confirmă această versiune. La Detroit, în studiourile „Motown”, prodigioșul basist Jamie Jamerson își amintește de sosirea unei găști de puștii, la vederea căreia a izbucnit în rîs. „Versiunea Bobby Taylor” este redată de Katherine Jackson în persoană: „Băieții cîntaseră la „Regal” la Chicago și de acolo Bobby l-a luat și l-a dus direct la „Motown”. El ar fi trebuit să aibă prima lor apariție televizată, la New York, în emisiunea lui David Frost. Am sunat la Chicago și mi s-a spus că băieții nu se mai duc la New York, pentru că au plecat la Detroit.”

Oficial, versiunea „Motown” spune că Jackson Five au fost descoperiți de nimeni altă decît Diana Ross. În timpul unui spectacol organizat la Gary pentru realegerea primarului negru al orașului, Richard Hatcher, Gordy sprijinise și el acest spectacol. Diana Ross se destăinuie: „Am devenit o admiratoare a lui Michael din secunda în care l-am văzut”.

În decembrie 1968, Gordy or-

ganizează o mare petrecere la vila sa din Boston Boulevard, vilă ce costase trei milioane de dolari. Este palatul împăratului negru ce domnește asupra primei întreprinderi negre americane din această epocă. Gordy a venit la petrecere împreună cu Diana Ross. Jacksonii au fost aduși de la Gary, cu avionul, pentru a cînta la petrecere. Instrumentele lor au fost instalate în jurul piscinei. Jackie Jackson își aduce aminte cu emoție de acea noapte de vis: „Casa era imensă, avea o peluză cit un teren de golf și o piscină interioară, chiar în saloan”. În mijlocul prietenilor lui Gordy, printre oameni de afaceri influenți, cei cinci băieți au recunoscut imediat vedetele casei „Motown”, ce le serviseră chiar lor drept model. Erau acolo David Ruffin, Temptations, Marvin Gaye, Then Four Tops. Repertoriul Jacksonilor se compunea exclusiv din piese muzicale imprumutate de la idoli lansati de casa „Motown”. Impresia lăsată a fost mai mult decît favorabilă. Cineva a fost foarte inspirat și l-a filmat pe Michael într-o imitație „James Brown”, în timp ce frații săi interpretau standardul „I Feel Good”. Acest document este arătat ulterior reprezentanților companiei. Un copil plin de nerv dansează cu agilitatea unui animal sălbatic, foarte dezinvolt, în timp ce frații săi se retrag într-o altitudine rezervată. Peste o săptămînă, Jackson Five semnează contractul cu „Motown”. Timp de nouă luni ei își întrerup activitatea concertistică. Deveniseră elevii școlii de vedete „Motown”. „Copiii mei și-au găsit o a doua familie” îi plăcea lui Papa Joe să spună.

Din toate timpurile, muzica negrilor americani a avut și particularitatea de a fi organizată și pusă în vânzare de albi, ce se rezumau de cele mai multe ori la aspectul financiar. Așa au fost frații Ches din Chicago, care au avut contracte cu Muddy Waters, Bob Diddley și Chuck Berry sau Jonathan King și vedeta sa, James Brown.

Berry Gordy era negru și el

are meritul de a fi creat casa de discuri „Motown” special pentru a încuraja muzica fraților săi de rasă. Se spune că, șomer fiind, a pus bazele companiei cu doar 800 de dolari. Gordy devenise șomer după ce rețeaua sa de magazine de discuri dăduse faliment. El și-a spus că aurul show-businessului nu se găsea în magazinele ce vînd discuri, ci mai în amonte, în fabricarea propriuzisă a discurilor. Berry Gordy a fost un „luptător”, dar și un creator, pentru că a compus numeroase hit-uri pentru Jackie Wilson, cîntăreț din Detroit.

Gordy e cu siguranță modelul unei anumite fete a caracterului lui Michael Jackson. E vorba de latura „businessman rutinat” ce îl va uimi mai tîrziu pe Quincy Jones. (Michael a fost capabil într-o seară să-l enumere lui Quincy toate cîștigurile sale în urma dreptului de autor, pentru fiecare disc vîndut în lume). James Brown, zeul muzicii soul și Berry Gordy, acest împărat al producției de discuri aveau multe puncte comune. Amîndoi erau megalo-maniaci, își terorizau anturajul. Adorau să se afișeze înconjurați de gorile personale și de o întreagă trupă de admiratori. Nici unul, nici altul nu se temeau de ridicol. James Brown apărea adesea pe stradă, îmbrăcat ca pe scenă. În 1969, Gordy și-a comandat un gigantice portret în ulei ce îl înfățișează în costumul lui Napoleon. Tabloul a costat o mică bagatelă de 500 000 de dolari. O singură diferență: în timp ce James Brown și-a apărut cu sfîlnenie drepturile de autor, Gordy a fost în această privință ceva mai larg. Una din piesele sale („Money”) a fost preluată de Beatles și Rolling Stones, fără ca Gordy să pretindă ceva, deși piesa n-a încetat să facă bani și azi.

Berry Gordy a aplicat muzicii regulile industriei. A constatat rapid că în America există o divizare între muzica rezervată negrilor și cea vîndută albilor. Întreaga istorie a casei „Motown” e un pod între muzica neagră și publicul alb. În '71, Jackson Five au devenit exponenții principali ai supremației „Motown” asupra gusturilor unui public imens, care nu mai e preocupat nici de rasă sau culoare și nici de „etichete”. Gordy a avut îndrăzneala să înfrunțe și R.I.A.A. (sindicatul discului: Records Industry Association of America), motivînd că o astfel de asociere ar permite albilor imixțiuni în afacerile „Motown”. Contractul semnat de Jackson Five cu „Motown” era un contract tip, ca al majorității artiștilor casei. Procentajul băieților era de 2,7 la sută, preluat din al-

bumele ce costau 3,98 dolari. Jackson Five devin obișnuiți show-urilor televizate, efigia lor ornează calendare sau pachetele cu gumă de mestecat. Multimilionarul Gordy e cel care alege și piesele albumelor, itinerariul concertelor, costumele de scenă și uneori chiar și prietenii fraților Jackson.

Primul reporter introdus în preajma copiilor teribili a fost un ziarist de la „Rolling Stone”, Ben Torres. Înainte de interviu l-a explicat că Jackson Five nu sînt interesați de droguri și de politică, și nu există nici un motiv pentru ca ei să fie plictisiți cu astfel de subiecte. Astăzi, fiecare interviu cu un membru al familiei Jackson trebuie precedat de un „studiu al întrebărilor” de către impresarul personal al artiștilor.

Personaj cu intuiție, Gordy decide să se ocupe personal de educația noilor săi artiști — Jackson Five. Știindu-se un tip lipsit de cultură, el angajează profesorii care să se ocupe de artiștii în care își pusese mari speranțe. Se pot pune și semne de întrebare în legătură cu aceste cursuri de bună maniere.

În 1978, Michael a provocat stupefacția unui ziarist, degustînd o salată cu mină, iar în 1988, Diana Ross a uimit personalul selectului „Tour d'Argent”, înhătînd cu mina, de pe un plaut, o pulpă de pui.

Pentru început, Gordy a angajat-o pe Suzanne de Passe, pentru „dezvoltarea calităților artistice ale Jacksonilor”. Femeie cu personalitate, Suzanne l-a sfătuit imediat pe Michael să renunțe a-l copia pe James Brown. Ea a pus la punct garderoba fraților și l-a făcut să adopte moda afro. Suzanne de Passe este primul road-manager și prima gardă de corp a Jackson-ilor. După formidabila lansare a grupului, pentru a-și arăta recunoștința, Gordy o face pe Suzanne vicepreședinte la „Motown”. Încredințat că frații Jackson vor face o mare carieră, Gordy l-a luat împreună cu toată familia la Los Angeles. Băieții trebuiau instruiți în toate domeniile: cum să cheme un taxi, cum să zîmbească fotografiilor, cum să evite răspunsurile la anumite întrebări în cadrul interviurilor. Totul se petrecea ca și cum mai devreme sau mai tîrziu vor avea ocazia să o întilnească pe regina Angliei (ceea ce s-a și întîmplat în 1977).

Traducere și adaptare de
**COSTIN MANOLIU
NELU CONSTANTINESCU**

(va urma)

TOPURI DE TOT FELUL

TOP 40 DIN REVISTA „Q”
(albuma din septembrie)

1. Love Hurts — Cher.
2. Greatest Hits — The Jam.
3. Into The Great Wide Open — Tom Petty & The Heartbreakers.
4. Essential Pavarotti II — Luciano Pavarotti.
5. Some People's Lives — Bette Midler.
6. Out Of Time — R.E.M.
7. Greatest Hits — Eurythmics.
8. Seal — Seal.
9. Vagabond Heart — Rod Stewart.
10. Beverly Craven — Beverly Craven.

THE HIT PARADER TOP
METAL ALBUMS
(octombrie 1991)

1. Slave To The Grind — Skid Row.
2. Empire — Queensrÿche.
3. Hollywood Vampires — L.A. Guns.
4. Woodoo Highway — Badlands.
5. For Unlawful Carnal Knowledge — Van Halen.
6. Trixter — Trixter.
7. Hellacious Acres — Dangerous Toys.
8. Hot Wire — Kix.
9. What Goes Around Comes Around — Tuff.
10. Dancing On Coals — Bang Tango.

(clasament alcătuit de redactorii revistei americane)

THE MUSICIAN CHART
(septembrie)

1. Spellbound — Paula Abdul.
2. Efilzaggin — N.W.A.
3. Gonna Make You Sweat — C&C Music Factory.
4. Out Of Time — R.E.M.
5. No Fences — Garth Brooks.
6. Mariah Carey — Mariah Carey.
7. Time Love And Tenderness — Michael Bolton.
8. Shake Your Money Maker — The Black Crowes.
9. Coolin' At The Playground Ya Know! — Another Bad Creation.
10. Slave To The Ground — Skid Row.

TOP CONCERT GROSSES
(incasări)

1. Grateful Dead, Little Feat — 2.924.925 dolari.
2. Grateful Dead, Roger McGuinn — 1.573.891 dolari.
3. The Bee Gees, Bon Jovi — 1.564.146 dolari.

(ierarhia se referă la concertele din S.U.A. până la 1 iulie)

N.M.F.

(21 septembrie, din TOP 50, la singles)

1. (Everything I Do) I Do It For You — Bryan Adams.
2. Don't Cry — Guns N'Roses.
3. I'm Too Sexy — Right Said Fred.
4. Sunshine On A Rainy Day — Zoe.
5. Insanity — Oceanic.
6. Let's Talk About Sex — Salt N'Peppa.
7. Charly — Prodigy.
8. Peace — Sabrina Johnson.
9. Get Off — Prince.
10. Love To Hate You — Erasure.

N.M.F.

(L.P.-uri)

1. On Every Street — Dire Straits.
2. From Time To Time — Paul Young.
3. Joseph And The Amazing... — Original Cast.
4. Out Of Time — R.E.M.
5. Guaranteed — Level 42.
6. C.M.B. — Color Me Badd.
7. Love Hurts — Cher.
8. Of The Heart, Of The Soul, Of The Cross: The Utopian Experience — PM Dawn.
9. Seal — Seal.
10. Mr. Lucky — John Lee Hooker.

US 45

(Billboard)

1. The Promise Of A New Day — Paula Abdul.
2. I Adore Mi Amor — Color Me Badd.
3. I Do It For You — Bryan Adams.
4. Motownphilly — Boyz II Men.
5. Things That Make You Go Hmmm — C & C Music Factory.

FANTOMA LUI ELVIS PRESLEY LA MEMPHIS

Umbră misterioasă — în lumina lunii o siluetă de bărbat se furiează în jurul vilei din Graceland; privește îndelung casa, apoi se pierde din nou în noaptea. La scurt timp, un domn virstnic se prezintă la postul de poliție din Memphis Tennessee, strigând precipitat: „L-am văzut pe Elvis! Precis era el... viu!” Ofiterul de serviciu cascade plictisit: „Bine, bine. Au mai venit și alții spunând că-l tot zăresc pe Elvis”. Să fie oare toți aceștia psihopați sau fani ai lui Presley care nu vor să accepte că idolul lor a decedat la 16 august 1977? În S.U.A. există o persoană care susține că poate dovedi că regele rock-ului este încă în viață — se numește Luc Dionne, are 30 de ani, locuiește în Quebec și de profesie este „consilier al guvernului canadian”. La o întrunire a experților în „elvisologie”, organizată la un colegiu din Arizona, declarațiile sale au produs mare vîlvă: „Am studiat 30.000 de pagini continuate în dosare secrete ale F.B.I., din care reiese că moartea lui Elvis a fost înscenată, muzicianul fiind ascuns de agenții F.B.I.-ului”. Prompt, Dionne oferă și explicația acestui joc de-a v-ați ascunselea: Presley ar fi deținut prea multe informații despre afacerile tenebroase ale unei organizații internaționale de infractori („Frăția”) care, la un moment dat a început să se teamă de eventualele dezvăluiri ale solistului. F.B.I.-ul a realizat pericolul în care se afla Elvis și, de aceea, l-a ajutat să dispară de pe firmament. În sprijinul afirmațiilor lui Luc Dionne vine și depozitia unui criminalist din Los Angeles: „Există fotografii cu Elvis, făcute mult după înmormintarea lui”. Iar Monte W. Nicholson aduce un argument și mai zdrobitor: „Ciudat este că,

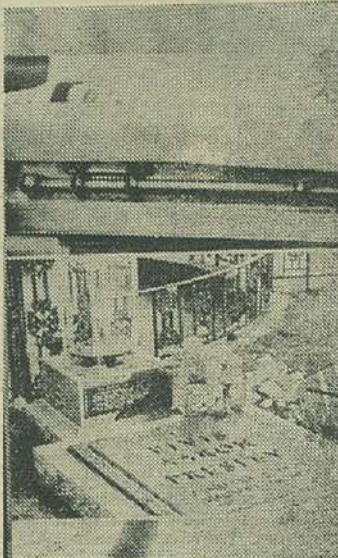
cu puțin timp înaintea „mortii” sale, Presley și-a făcut o asigurare pe viață în valoare de 2 milioane dolari.”

Să fie oare moartea regelui, înmormintarea lui, doar un imens bluff? Cine este atunci cel care zace sub lespede din Graceland? „Exhumați cadavru!” opinează ferm Robin Rosacen, colaboratoare la un mare fan-club din California. „Numai așa vor lua sfârșit speculațiile”. Luc Dionne nu crede că este necesar: „Elvis însuși va avea grijă ca oamenii să afle adevărul, și încă foarte curînd”.

Este oare aceasta o veste fericită pentru fanii lui Elvis Presley? Sau mai degrabă o imagine cutremurătoare: regele rock-ului cu fața brăzdată de riduri, cu chelie și, foarte probabil, mult mai corpulent.

Traducere și adaptare
din „Freizeit Revue”
MĂDĂLINA GILCĂ

Cronica discotecilor „FĂRĂ FEMEIE NU INTRI”

UNI-FAN RADIO. Orașelul Copiilor din Parcul Tineretului; D. J. Iulian; muzică disco, new-wave; orgă de lumini; glob rotativ; spoturi; bar cu locuri la mese; ventilație artificială; program bar: 11,00—24,00; discotecă: 19,—24,00 pret intrare: 25 lei.

Cam așa cum arăta caseta tehnică a discotecii UNI-FAN RADIO, casetă publicată într-un supliment al unui cotidian bucu-reștean. Cît despre cele văzute la fața locului, veți citi o altă casetă „citită” de un alt „cap de redare”. ■ Așadar, într-o simăță în care fetele nu se mai sărutau pe malurile lacurilor, deoarece rochiile lor vaporose nu mai suportă vîntul ușor de toamnă, am luat drumul discotecii de mai sus. La intrarea în Parcul Tineretului, pe o tablă, era scris, negru pe alb: „Interzis accesul mașinilor”. Cu toate astea, ca să ajungi unde vrei în acest parc, trebuie să mergi pe spațiile verzi pentru că altfel risți să te calce Mercedesurile pe „pune”. ■ Bărbați tunși „Broș” mestecă gumă cu aromă de căpsuni. Puștoacele mestecă amintiri îmbrăcate în blues-uri. Toți aceștia care mestecă sare se bat pentru un bilet de intrare care costă, nu ați ghicit, 50 de lei. Dacă vreți să știți cum se poate intra în această discotecă vă spun eu. Păi, ori urcîndu-vă în tiribomba din fața discotecii de unde puteți să vă dați drumul, ajungînd chiar pe o adiere din „Wind Of Change”, ori pe lin-gă tipul de la intrare care strigă cît îl ține gura: „Nu te mai inghesui degeaba, că fără femeie nu intri”. ■ După cum vedeți, se pune problema femeii, dar unde se pune nu ni se spune. ■ Mă apropii de tipul de la intrare și-i zici: „Domnule, am cîștigat într-un ziar că aici ar fi intrarea 25 de lei și cînd colo...” El se enervează și spune: „Ce te interesează cît costă, dacă vrei intri, dacă nu, bine. Mie îmi cere F.S.N.-ul 30.000 de lei pe lună și eu nu am de unde să iau banii”. ■ Ce mai călea-valea, omul mi-a tăiat orizontul, mi-a furat orizontul băgîndu-l în buzunar. El crede că eu nu știu, dar îl trădeză buzunarul umflat și de aceea eu cred că el are în buzunar orizontul meu pe lingă alte orizonturi, ale altor tineri care nici ei nu mai găsesc locul unde se întîlnește cerul cu pămîntul. ■ Dar rap-ul se întîlnește cu tinerii aici în sala discotecii lungă cît o sală de popice. Rap-ul cheamă tinerii, care își frîng trupurile în dans pînă devin niște bile ce urmează să „doboare” niște popice-femei, ce pun picărele pe po-dea așa cum se pun întrebările la un sondaj făcut de „JRSOP”. ■ La ieșirea din discotecă un om înzestrat cu o stampilă, stampilează încheieturile miinilor la fete și la băieți ca pe niște timbre puse pe scrisori recomandate, ca nu cumva atunci cînd o să se întoarcă peste 10—15 minute să mai dea alți bani. Omul e glumeț, he-hei, căci el la fete pune stampile de la coapse pînă la cercei. Eu, probabil, nu am să mă spal o săptămîină pe mină pentru că face să-mi mai pierd o dată orizontul și, pierzîndu-l, să găsesc în locul lui o discotecă frumoașă ca o streășină plină cu vrăbii...

MARIUS TUCA

Costinești — refugiu verilor noastre, de care în toamnă ne despărțeam numai după nenumărate amînări, reîntoarceri din drumul spre gară, deja cu gîndul la următoarea vacanță. Revin la Costinești ca acasă, după o istovitoare călătorie prin lume. De ce-l simt oare, ea și anul trecut, străin, ca un cămin din care ai lipsit un timp și, la întoarcere, îl găsești locuit de persoane care i-au răpit intimitatea? Să mă fi schimbat oare cu alt de mult? Dar și alți împătimiti ai Costineștiului reclamă aceeași senzație. Într-o emisiune TV, prezentînd „Hair”, Florian Pittiş spunea povestea acelor hippie care, la colțuri de stradă, salutau trecătorii strîngîndu-le mîna, pentru a-i reobîșnui cu gestul uman, trecut de pe-atunci în uitare. În Cos-

tinești puteai strînge mîna oricui din preajma ta și ți se răspundea firesc la gest, dintr-o pornire prietenească ce ne unea pe toți. În vacanța acestei veri mîna mi-a rămas în buzunar, apoi, mi-am dus-o streășină la

urma: tradiționalele jocuri ale Serbărilor Mării, care ne țineau treji zi și noapte, căsuța matrimonială. Terasa Mării pentru decernarea premiilor. Decorul a fost într-adevăr cel obșnuit, ritualurile la fel — pînă și

lui, anul acesta am putut privi cu ușurință chiar de la difuzorul 4... „Bine, bine” mi-am spus, „piesa este aceeași. actorii arată (aproape) la fel dar ce se întîmplă cu publicul?” O-dinioară, după concursul de

doare, oboseală sau doar plictis? Nici Divertisii nu au reușit să-i convingă, deși au folosit vorbele magice, care altădată topeau orice rețineră.

Poate nu-i de ajuns să gîndesti o chemare, trebuie s-o și simți... Cei de la Radiovacanța se simțeau bine între ei. Binele nostru a fost absența geamandurilor și ce fericire să poți înota dincolo de orice limită! „Wind of Change” — din toate zările discotecile, casetofonele și radiourile, la orice oră — minunat vînt al schimbărilor! Pe 31 august, minată de boarea de vînt care-mi încăleca părul am luat-o la pas spre gară — dar nu m-am mai întors din drum: din teamă de praf și cenușă.

MĂDĂLINA G

Colaboratorii revin din vacanță

ochi, scrutînd aleile în căutarea unor culturi, unde să reînviăm să ne împletim degetele.

Tot privind în gol, în ziua de 30 august am zărit o persoană cunoscută: Neptun! În sfîrșit cineva care ar fi putut reînvia vremurile bune. Știam ce va

problele concursului de dans au rămas neschimbate, pictura „pe viu” nu a lipsit nici ea.

Dar unde cu puținii ani în urmă nu reușeau să urmărească derularea competițiilor decît din imediata apropiere a Obeliscu-

dans, se dădea semnalul începerii dansului pe plajă și, instantaneu, nisipul era cotropit de mii de tălpi sălătorețe — „ni-meni nu stătea, toată lumea dansa”. Tinerii Serbărilor '91 nu au mai dansat — să fi fost pu-

MAMAIA '91

Continuăm să prezentăm opinii și imagini de la acest Festival despre care, între timp, s-a scris mult. Multe s-au spus după și la prima conferință de presă (din păcate unică!). Este bine să

știți și cum gîndesc compozitorii, membrii juriului, organizatorii. În final vom face un tur de orizont prin cronicile colegilor (dacă ne este permis).

„VIAȚA MEA RĂMÎNE... SCENA”

— Mirabela Dauer sînteți pentru prima dată membră a unui juriu?

— Da. Treceam de la scenă la jurizare este foarte grea. Am fost instruită că n-am voie să aplaud, că trebuie să fiu sobră. Mie însă, dacă mi-a plăcut ceva am aplaudat și atunci cei din stînga sau din dreapta mea m-au atenționat imediat. Abia am așteptat să vină această ultimă seară a festivalului cînd voi urca și eu pe scenă și voi cînta. E frumos să fii în juriu, dar locul meu e pe scenă, scena este viața mea. A face parte dintr-un juriu, pentru un interpret, este o experiență. Măcar vezi în „labele” cui ai stat atîția ani. Numai că eu am nimerit un juriu corect și nu prea am putut să-mi dau seama cum se trag... se trăgeau sforile. Copiii ăștia au avut mare noroc. Li s-au încredinșat piese și încă piese bune, au avut condiții să se pregătească și culmea avut parte și de un juriu obiectiv. Parcă începe să se miște ceva și pentru muzica ușoară. E bine, că altfel acest gen ar rămîne... cenușăreasă. Și apoi, nici nu e chiar atît de ușoară cum i se spune. E chiar foarte grea. Dacă ai un glas deosebit, tu ca interpret de muzică ușoară poți cînta o cantonetă, dar un solist de operă nu poate cînta muzică ușoară.

— Opinii despre secția interpretare?

— Ceea ce m-a surprins este faptul că între cele 2 secțiuni de interpretare nu a fost mare diferență. S-a detașat net Radu Dolgan. Este efectiv făcut pentru scenă. Dezinvolt, cu nonșalanță a cucerit publicul. Și trebuie să ținem cont și de emoții. Eu vorbesc și în calitate de interpret. Nu se poate să nu ai emoții. Ele există și la un simplu spectacol, dar într-un concurs. Cîne nu are emoții n-are că căuta pe scenă, căci pe scenă, înții intri cu sufletul, cu emoțiile și apoi cu glasul și restul. Radu a fost extraordinar.

— La cele 2 secțiuni de creație au fost unii soliști care au interpretat mai multe piese. Cum priviți acest lucru?

— Am fost și eu „de serviciu” ani de-a rîndul. Foarte mulți compozitori se folosesc de nume bune pentru a salva piese proaste. Noi însă, nu putem trăi fără ei, iar ei nu pot trăi fără noi. Desigur, noi sîntem cei care greșim. N-ar trebui să acceptăm. Dar dacă pui la socoteală prietenia, anii de colaborare... acceptăm. Eu am fost de multe ori la Mamaia, dar n-am cîștigat nici un premiu.

— Ce notă ați acorda, pe ansamblu, festivalului?

— Din tot sufletul dau 10. Am participat și la cel de la București. Nu putem să-l desființăm. A fost o încercare extraordinară de grea, dar cea de aici este și mai grea. Îi iubesc pe Manolache pentru că a făcut acest festival. Mamaia e a noastră, a muzicii ușoare românești. Noi sîntem români și trebuie să cîntăm românește și să avem un festival al nostru. Avem compozitori buni, avem textieri buni, interpreți talentați. Noi sîntem nefericiți la capitolul publicitate și tehnică, dar mai ales la publicitate. La festivalurile internaționale la care am participat am fost nevoiți să-mi fac eu poze, afișe, să decupez din ziare articole, să-mi fac cit de cit un... dosar, căci reprezentăm totuși, o țară. De astea ar trebui să se ocupe un impresar, dar la noi această noțiune de impresar este greșit înțeleasă. La noi impresarii sînt niște bandiți, care nu știu cum să facă să te jecmănească mai mult. Eu sînt cea mai dușmănită interpretă de către acești... geambași de soliști. Eu merg puțin în turnee, pe mine mă interesează mai puțin banii. Nu-l lei cu tine, tot cu patru scinduri... te duci.

O. DELADI

Carmen Trandafir, un nume predestinat succesului. Oare va confirma și la anu'12?

M.M.+B.B.—Mădălina Manole+Balet cu Buline (în exclusivitate pentru P.R. & S. mai exact pentru fotoreporterul Liviu Popescu).

LAURENȚIU PROFETA

— Părerea dumneavoastră despre conferința de presă.

— Mă deranjează afirmația unora că nu a fost o conferință de presă. Eu zic că a fost un schimb de idei și cred că presa este interesată tocmai de existența unor schimburi de idei cit mai vii. Dacă au fost aspecte polemice, ele s-au menținut în limitele colegialității. Dacă s-au folosit metafore care au fost mai puțin înțelese, asta depinde de nivelul fiecăruia. Sîntem într-adevăr înapoi, dar nu pe plan muzical unde reprezentăm o mare putere, ci în ceea ce privește tehnica. De la Vasilescu, la Bogardo și la alții mai tineri, noi avem mari melodisti. Mă bucură că pe colegii mei mai tineri îi preocupă această „femeie frumoasă” care este inspirație, imaginația, sentimentul, într-un cuvînt, muzica românească. Gheorghe Zamfir a cucerit lumea nu cu Mercedesul, ci cu naiul. Dar e foarte adevărat că această „femeie frumoasă” trebuie să circule cu un Mercedes nu cu un Trabant.

— Credeți că anul acesta modul de jurizare va crea mai puține suspiciuni?

— Sper. În orice caz eu sînt împotriva confuziei între artă și sport, adică a acelor juri care ridică o notă. Imaginați-vă un cînaclu de creație li-

terară, Titu Maiorescu sau Călinescu. S-a pomenit vreodată să se dea note la discutarea unui poem? Dacă considerăm artă această muzică ușoară (și eu o consider 1/2 artă, 1/2 comert), atunci juriile trebuie lăsate să discute, să dezbată, să se certe o noapte întreagă și apoi să decidă. Sper că acest juriu așa va lucra. Și dacă nu aveți încredere în acest juriu, uitați-vă ce se întîmplă la alte concursuri. De exemplu la „O melodie dintr-o sută” unde, cu rare excepții, iese cîștigătoare cea mai proastă piesă, în timp ce altele, ca de pildă cea a lui Virgil Popescu — „Cabaret”, (interpretată de soția lui), nu a cîștigat deși, piesa este o capodoperă, o bijuterie. Deci, eu sînt pentru un juriu care să nu fie deprofesionalizat prin mijloace sportive.

— Cum apreciați faptul că se va cînta după negativ?

— Nu-l apreciez negativ. Din punct de vedere al pozitivului, unii au o părere negativă și din punct de vedere al negativului eu am o părere pozitivă. Adică, asta-i situația. Cînd vom avea instrumentele necesare... Dar e bine să știe lumea că n-am pălăit pe nimeni. Lucrul acesta se întîmplă și la case mai mari. Pentru mine importantă este melodia. Dacă melodia este factorul esențial și ea este inter-

pretată de un om și eu am aproape întreaga satisfacție a vieții, a viului, atunci fac abstracție că nu aud vioara sau saxofonul din orchestră. Dar ce, dumneavoastră ascultați vreodată vioara? Ea tot printr-un microfon se aude, deci tot electronică. Nu cred că e un dezavantaj. Totul e să sune frumos. Au fost atîtea cazuri în care, cîntîndu-se „live”, interpretul era acoperit, relieful era altul decît cel normal. La ora actuală, nu sîntem în stare să captăm o orchestră așa cum trebuie și atunci acceptăm „negativul” ca pe un rău necesar, sau ca pe o metodă, ca pe o realitate.

— Credeți că Festivalul „Mamaia '91” era necesar?

— Era cît pe ce să pierdem un festival și, pînă la urmă, am cîștigat două. Eu zic că „Mamaia” își continuă drumul în forme atrăgătoare, cu niște oameni porniți să facă o treabă bună. Iar Bucureștiul, cu toate lipsurile pe care trebuie să le recunoaștem și care s-au datorat în mare măsură unei nefericite presecții, își are meritele sale. E bine să avem două festivaluri și de ce nu chiar trei cu... „Cerbule de Aur”.

A consemnat

CRISTIAN TUDORAN

„Doamna Redactor Șef al Muzicii Ușoare”, așa a fost anunțată Mirabela Dauer, ca membră a juriului. După cum se vede și-a luat rolul în serios

Au fost și momente de relaxare prin grija diverșilor sponsori. Adrian Daminescu și Aurel Gherghel s-au regăsit după mulți ani și n-au băut nimic. Paharele sînt împrumutate de la fotograf

Echipa de la „Libertatea” într-o scurtă convorbire de lucru

D.V.D. omniprezent la Mamaia. Aici, la „pătrăciță” cu holba de bere tocmai a eșuat în a convinge pe cineva să devină solistă. El pleacă, ea... zîmbește

10 melodii pentru VINERI NOAPTEA ÎN DIRECT (4 octombrie 1991)

1. Seven Tears - GOOMBAY DANCE BAND
2. Games Without Frontiers - PETER GABRIEL
3. You Got It - ROY ORBISON
4. The Time Of My Life - BILL MEDLEY & JENNIFER WAR-
NES („Dirty Dancing“)
5. I Wanna Sex You Up - COLOR ME BADD
6. Summertime - JANIS JOPLIN
7. American Pie - VINCENT MCLEAN
8. Abracadabra - STEVE MILLER BAND
9. San Francisco - SCOTT MC KENZIE
10. She's In Love With You - JASON DONOVAN

Dintr-o regretabilă scăpare RICHARD MARX a apărut și pe lista din 20 cit și pe cea din 27 septembrie. În ediția de azi locul lui va fi luat de ADRIAN DAMINESCU.

La ediția din 20 septembrie ne-au vizitat DUCU BERTZI (chiar de ziua lui!), CĂTĂLIN CRIȘAN (la prima prezentă în emisiune) și OCTAVIAN TEODORESCU (Octave). Am primit transmisie în direct de la SORIN CHIFIRIUC (prin telefon de la Sibiu). LIVIU ZAMORA a prezentat ambele secțiuni ale topului rock precum și primul episod din serialul Depêche Mode.

L.P.M. + A.P.

HOLOGRAF la V.N.D.

„BALANȚE” IMPORTANTE

23 septembrie - Ray Charles, Bruce Springsteen, Roy Buchanan, Julio Iglesias, 26 - Bryan Ferry, Olivia Newton-John, 27 - Meat Loaf, 28 - Ben E. King, 29 - cei doi Bros, Matt și Luke, Jerry Lee Lewis, Mark Farner (solist la Grand Funk Railroad), 2 octombrie - Sting, Tiffany, Don McLean, Michael Rutherford (Genesis), 3 - Chubby Checker (50 de ani). Vom mai spune periodic La Mulți Ani! Dar să-i felicităm și pe ai noștri: 2 octombrie - Adrian Daminescu, Dan Spătaru, 5 oct - Aurel Manolache, 10 oct - Laura Stoica și 13 oct - Alexandru Andrieș.

Ne cerem scuze dacă am omis pe cineva, dar atât am aflat.

MARTIKA ajutată de PRINCE revine cu un nou album. Deja are motive de... satisfacție

De la HARAKIRI - CLUB

La pagina 4 fotografia grupului Kingofthehill a beneficiat de o subtitrare inedită. La pagina 10 titlul filmului de pe locul 10 este „Flight Of The Intruder”, iar Björn Borg se scrie, firește, cu cele două puncte pe primul o. Din numărul anterior, 34, am reținut câteva scăpări: la pagina 2 firma care sprijină turneul Phoenix este Taron (nu Taron); la pag. 7 grupul lui Tom Petty se numește The Heartbreakers iar la Magnet Music Shop-ul din Timișoara serviciile sînt prompte. „Cronica discotecilor” se referă la grupul Snap, iar omul de la pupitrul spunea „dacă n-ați plătit”, cînd schimba melodia. Mai avem, dar le păstrăm pentru evenimente.

Un salut pentru P.R.&S de la Tăndărică (Phoenix)

Organizatori,
soliști,
grupuri!

P.R. & S.
VA AȘTEAPTĂ!

Pînă la 1 decembrie 1991 oferim GRATUIT spațiu pentru promovarea turneelor, concertelor de toamnă! O facem strict în interesul cititorilor noștri, care așteaptă astfel de informații în singura publicație constant săptămînală. Ne puteți contacta la telefoanele redacției „Curierul național” (15 02 00/ 647; 15 95 12), iar seara (între 20-23) la 59 36 51.

În căutarea
unui solist
vocal

Grupul OCTAVE din București așteaptă un solist vocal capabil să se integreze stilului abordat. Fondatorul OCTAVIAN TEODORESCU poate fi găsit la telefon 60 38 54, respectiv la adresa str. Partiturii nr. 8 Bl. 62, Sc. E, ap. 193, sector 6, București.

RADIO
NOVA 22
92.7 MHz

TOP BY REQUEST
10-16 septembrie

Clasament realizat strict în baza solicitărilor, în vederea dedicațiilor. 1. Wind Of Change - Scorpions, 2. Secret Love - Bee Gees, 3. Everything Counts - Depêche Mode, 4. How Can You Expect... - Pet Shop Boys, 5. Rush Rush - Paula Abdul, 6. I Love You - Vanilla Ice, 7. Avant de partir - Roch Voisine, 8. Joyride - Roxette, 9. Take My Breath Away - Berlin, 10. Prego - Taboo, 11. By My Side - INXS, 12. Senza Una Donna - Zucchero & Paul Young, 13. One More Try - Timmy T., 14. Go For It - Joey B. Ellis, 15. G.L.A.D. - Kim Appleby, 16. Because I Love You - Stevie B., 17. Freedom - George Michael, 18. Unbelievable - EMF, 19. She Drives Me Crazy - Fine Young Cannibals, 20. Here Comes The Hammer - MC Hammer. Cea mai îndelungată prezentă: Pet Shop Boys cu 17 săptămîni.

S. CHIFIRIUC

Muzică pentru acasă

La Timișoara, pe str. Alba Iulia nr. 5, funcționează MAGNET MUSIC SHOP care oferă amatorilor de calitate sonoră exact ceea ce-și doresc. Înregistrări de pe C.D.-uri bine selecționate și prompt procurate de la sursă. Am verificat, vă recomandăm!

Locul actual	Ediția trecută	Nr. de prezente	Titlul melodiei	Interpretul
--------------	----------------	-----------------	-----------------	-------------

TOP 5 POP - R

1	2	5	Un actor grăbit	Laura Stoica
2	4	2	Am fost un actor	Daniel Iordăchioaie
3	1	5	Cîntecul șomerului	Gabriel Cotabiță
4	5	2	Poate mîine	Geanina Olaru
5	-	1	Iertările	Gabriel Dorobanțu

TOP 5 ROCK - R

1	5	2	Buletin de știri	Cargo
2	4	2	Te voi uita	Sanrock
3	-	1	Baba Novac	Phoenix
4	1	5	Totul sau nimic	Iris
5	-	1	Deocămdată oameni	Antract

TOP 10 POP - S

1	2	5	Happiest Girl	Depêche Mode
2	4	5	Sailing On The Seven Seas	O.M.D.
3	5	3	Chorus	Erasure
4	7	2	Gipsy Woman	Crystal Waters
5	9	2	Mio My Mio	Dana Dragomir
6	8	2	The Motown Song	Rod Stewart
7	1	5	One More Try	Timmy T
8	-	1	Bow Down Mister	Jesus Loves You
9	-	1	Things That Make You Go	C&C Music Factory
10	-	1	This Is Your Life	Banderas

TOP 10 ROCK - S

1	2	3	More Than Words	Extreme
2	3	4	Hey Stoopid	Alice Cooper
3	7	3	I Do It For You	Bryan Adams
4	1	5	Send Me An Angel	Scorpions
5	-	1	Enter Sandman	Metallica
6	8	2	Monkey Business	Skid Row
7	5	3	Loosing My Religion	R.E.M.
8	4	4	Are You Ready	AC/DC
9	9	2	Poundcake	Van Halen
10	10	2	Saving My Heart	Yes